

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 65 0 Ps 717541 24 Rev
Sarajevo, 05.03.2024. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija: Svjetlane Milišić-Veličkovski, kao predsjednice vijeća, Jasminke Kubat i Mirsade Čaušević-Dučić, kao članica vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Privredno društvo Panorama d.o.o. Brčko, Ulica Zaima Mušanovića broj 167., Brčko, koga zastupa punomoćnik Ajdin Brčaninović, advokat iz Sarajeva, Ulica Hamdije Kreševljakovića broj 18., protiv tužene Federacije Bosne i Hercegovine, Vlada Federacije BiH, zastupana po Federalnom pravobranilaštvu Sarajevo, Ulica Alipašina broj 6., radi isplate procesnih kamata, vrijednost spora 1.026.566,86 KM, odlučujući o reviziji tužitelja protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 65 0 Ps 717541 23 Pž 2 od 08.11.2023. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 05.03.2024. godine donio je:

P R E S U D U

Revizije se odbija.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka nastalim u povodu revizije.

o b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Sarajevu broj: 65 0 Ps 717541 23 Ps 2 od 21.06.2023. godine, obavezana je tužena da tužitelju isplati iznos od 1.026.566,86 KM sa zateznim kamata počevo od 02.08.2018. godine pa do isplate, te da mu nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 5.855,60 KM, sve u roku od 30 dana od dana prijema presude.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 65 0 Ps 717541 23 Pž 2 od 08.11.2023. godine žalba tužene je uvažena i prvostepena presuda preinačena na način da je tužbeni zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 1.026.566,86 KM sa zateznim kamata počevo od 02.08.2018. godine odbijen u cijelosti kao neosnovan.

Istom presudom obavezan je tužitelj da tuženoj nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 6.650,00 KM, u roku od 30 dana.

Protiv drugostepene presude reviziju je blagovremeno izjavio tužitelj zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači tako da se žalba tužene odbije i prvostepena presuda potvrdi, uz naknadu troškova cijelog postupka uvećanim za troškove sastava revizije u iznosu od 2.237,63 KM, ili da se pobijana presuda ukine i predmet vrati drugostepenom sudu na ponovno odlučivanje.

Odgovor na reviziju nije podnesen.

Nakon što je ispitao pobijanu presudu u granicama razloga propisanih odredbom člana 241. stav 1. Zakona o parničnom postupku¹ (u daljem tekstu: ZPP), ovaj sud je odlučio:

Revizija nije osnovana.

Neprihvatljiv je prigovor revidenata da je drugostepeni sud nepravilno primijenio odredbu člana 231. ZPP, jer je drugostepeni sud u obrazloženju svoje odluke ocijenio sve žalbene navode koji su od odlučnog značaja sa aspekta predmeta spora i naveo valjane razloge za ocjenu materijalnih dokaza na kojima zasniva svoju odluku, te pravno relevantne prigovore tužene. Uvjerenje o osnovanosti žalbenih prigovora tužene drugostepeni sud je opravdao valjanim razlozima koje kao pravilne prihvata i ovaj sud, s obzirom da nisu u suprotnosti sa izvedenim dokazima u spisu predmeta.

Najzad, ocjena pravnih učinaka utvrđenog činjeničnog stanja ne predstavlja primjenu odredbe člana 8. ZPP, već primjenu materijalnog prava, pa na osnovu svega izloženog ovaj sud zaključuje da nije ostvaren revizijski razlog povrede odredaba parničnog postupka iz člana 209. u vezi sa članom 8. ZPP.

Slobodnoj ocjeni izvedenih dokaza stranka ne može suprotstaviti svoju ocjenu izvedenih dokaza ukoliko ista u sebi uključuje prigovore činjenične prirode (član 240. stav 2. ZPP), pa su stoga u ovom revizijskom postupku irelevantni svi prigovori činjenične prirode navedeni u reviziji.

Tačno je da je jedan od elemenata prava na pravično suđenje i pravo na obrazloženu sudsku odluku, što podrazumijeva obavezu suda da navede jasne, dovoljne i razumljive razloge na kojima zasniva svoju odluku, te da odgovori na sve žalbene navode koji su od odlučnog značenja, čime se daje garancija stranci da je sud razmotrio njene navode i dokaze koje je istakla u postupku i da se takva odluka može ispitati po pravnom lijeku. Suprotno prigovoru revidenta da sud nije razmotrio njegove činjenične navode i pravne argumente, obrazloženje drugostepene presude u pogledu odluke o isplati procesnih kamata sadrži razloge o odlučnim činjenicama koje su mu poslužile kao stvarni i pravni osnov za donošenje odluke, pri čemu ti razlozi nisu neodređeni, paušalni i nejasni.

Kako obrazloženje drugostepene presude po svom sadržaju odgovara zahtjevu koji je u tom pogledu postavljen odredbom člana 191. stav 4. ZPP, to ne stoji ni prigovor da je pobijana presuda zahvaćena povredom odredaba parničnog postupka iz člana 209. u vezi sa članom 191. stav 4. ZPP.

Nije ostvaren ni revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava, kojeg tužitelj ne može osnovano zasnovati na činjeničnoj podlozi drugačijoj od one koja je utvrđena od strane sudova nižeg stepena i za koju je revizijski sud vezan (član 240. stav 2. ZPP), iznoseći stranačku ocjenu rezultata dokaznog postupka.

Predmet spora je zahtjev tužitelja za isplatu procesne kamate kako samostalnog potraživanja, obračunate na dospjelu i isplaćenu zateznu kamatu, sa zateznom kamatom počev od 02.08.2018. godine kao dana podnošenja tužbe pa do isplate, te troškova postupka.

¹ "Službene novine F BiH", broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15

Iz činjeničnih utvrđenja nižestepenih sudova, za koja je vezan ovaj sud, u bitnom, proizilazi:

- da je presudom Općinskog suda u Sarajevu broj: 09 65 Ps 014400 03 Ps od 10.05.2007. godine, obavezana tužena da tužitelju isplati iznos od 521.556,20 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 26.12.1995. godine pa do isplate,
- da je navedena presuda preinačena presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 65 0 Ps 014400 07 Pž od 23.01.2009. godine u dijelu u kojem je odlučeno o kamatama, tako što se tužena obavezuje da tužitelju plati zakonsku zateznu kamatu na glavni dug u iznosu od 521.556,20 KM počev od dana 05.02.1996. godine pa do isplate,
- da je presudom Vrhovnog suda F BiH broj: 65 0 Ps 014400 09 Rev od 10.06.2010. godine revizija tužene odbijena i presuda Kantonalnog suda u Sarajevu od 23.01.2009. godine potvrđena,
- da je tužitelj kao tražilac izvršenja pokrenuo izvršni postupak protiv tužene kao izvršenika po osnovu naprijed navedene izvršne isprave, koji prijedlog je podveden pod broj 65 0 Ip 076550 09 Ip, u kojem izvršnom postupku je tužitelj namiren u odnosu na troškove postupka i glavni dug u iznosu od 521.556,20 KM i to dana 05.12.2011. godine, a ostale su neizmirene zakonske zatezne kamate,
- da je ovaj izvršni postupak rješenjem Općinskog suda u Sarajevu od 21.11.2014. godine obustavljen primjenom odredbi člana 64. Zakona o izvršenom postupku za isplatu zakonskih zateznih kamata na glavni dug, primjenom odredaba Zakona o ostvarivanju i utvrđivanju potraživanja nastalih za vrijeme ratnog stanja i neposredne ratne opasnosti, jer primjenom njegovih odredbi izvršni sud cijeni da ne postoji zakonski osnov za namirenje tražioca izvršenja u pogledu dosuđenih zateznih kamata,
- da je po žalbi tužitelja kao tražioca izvršenja Kantonalni sud u Sarajevu svojim rješenjem od 17.04.2016. godine žalbu tužitelja odbio i prvostepeno rješenje o obustavi izvršnog postupka potvrdio, pozivajući se na odredbu člana 3. stav 3. Zakona o utvrđivanju i načinu izmirenja unutrašnjih obaveza Federacije BiH kojom je propisano da će se sve obaveze koje spadaju u kategoriju unutrašnjeg duga u smislu odredaba tog zakona, a koje su zasnovane na izvršnim odlukama donesenim u sudskom i upravnom postupku, izvršiti na način propisan odredbama tog zakona, te da je u članu 17. stav 2. tog zakona propisano da se kamata na ratna potraživanja otpisuje,
- da je Ustavni sud BiH odlukom broj: AP 3528/10 od 12.06.2013. godine usvojio apelaciju tužitelja podnesenu u predmetu broj: 65 0 Ip 076550 09 Ip i utvrdio povredu prava na imovinu tužitelja iz člana II/3.k) Ustava Bosne i Hercegovine i člana 1. Protokola broj 1. uz Evropsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, jer izvršni postupak u predmetu Općinskog suda u Sarajevu broj: 65 0 Ip 076550 09 Ip nije okončan u razumnom roku, a obrazloženje ove odluke ukazuje da je tužitelj 17.08.2010. godine podnio Apelaciju, dakle prije nego što mu je isplaćen glavni dug i da je po istoj Ustavni sud donio odluku 12.06.2013. godine, prije nego što je u ovom predmetu izvršni sud donio rješenje o obustavi izvršnog postupka,
- da je Evropski sud za ljudska prava u Strazburu u predmetu broj: 6997/10 i 74793/11 od 25.07.2017. godine, u postupku pokrenutom od tužitelja 23.11.2010. godine donio odluku kojom je pored ostalog utvrdio da je došlo do povrede člana 6. stav 1. Konvencije, do povrede člana 1. Protokola broj 1. uz Konvenciju i utvrdio da tužena Država ima obavezu osigurati isplatu zatezne kamate koja je naređena pravomoćnim domaćim presudama razmatranim u predmetnom slučaju u roku od 3 mjeseca od dana kada ova presuda postane konačna u skladu sa članom 44. stav 2. Konvencije,
- da je nakon donošenja presude Evropskog suda za ljudska prava tužitelj podnio novi prijedlog za izvršenje 15.02.2018. godine, po kojem je Općinski sud u Sarajevu u predmetu broj: 65 0 Ip 692036 18 Ip donio rješenje o izvršenju od 22.02.2018. godine, kojim je odredio izvršenje protiv tužene kao izvršenika u pogledu zatezne kamate na glavni dug od 521.556,20 KM počev

od 15.02.1996. godine (kao u izvršnoj ispravi) pa do 05.12.2011. godine, kada je izvršenik tražiocu izvršenja isplatio glavni dug, uz naknadu troškova postupka i to pljenidbom novčanih sredstava na transakcijskim računima izvršenika otvorenim kod poslovnih banaka,

- da je tužena isplatila tužitelju u izvršnom postupku u predmetu broj: 65 0 Ip 692036 18 Ip zatezne kamate obračunate na glavni dug u iznosu od 1.293.485,60 KM i to dana 16.07.2018. godine,

- da prema nalazu i mišljenju vještaka financijske struke zatezna kamata na glavni dug u iznosu od 1.293.485,58 KM je od strane tužene tužitelju uplaćena sa zakašnjenjem od 2414 dana, da uglavičena procesna kamata obračunata na isplaćenu zateznu kamatu za period od 05.12.2011. godine do 16.07.2018. godine iznosi 1.026.566,86 KM, koju tužitelj u ovom postupku potražuje podnesenom tužbom kao glavno potraživanje, na koji uglavičeni iznos procesne kamate potražuje opet zakonsku zateznu kamatu od dana podnošenja tužbe pa do isplate.

Kod ovakvog činjeničnog utvrđenja prvostepeni sud je zaključio da je tužena plaćanjem glavnog duga iz izvršne isprave, plaćenog dana 05.12.2011. godine (plaćen u prvom izvršnom postupku) prekinula daljni tok zateznih kamata dosuđenih izvršnom ispravom, pa kako je tek u drugom izvršnom postupku, nakon što je tužitelj izdejstvovao presudu Evropskog suda za ljudska prava u Strazburu isplatila zatezne kamate na iznos glavnog duga za period od 15.02.1996. do 05.12.2011. godine i to dana 16.07.2018. godine, tj. sa zakašnjenjem od 2414 dana, nalazi da tužitelj ima pravo na uglavičenu procesnu kamatu kao štetu za dane docnje, zbog čega obavezuje tuženu da tužitelju isplati istu u iznosu od 1.026.566,86 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana podnošenja tužbe pa do isplate, primjenom odredbi iz člana 154. stav 1. i 3., člana 155., člana 172., člana 190. i 313. Zakona o obligacionim odnosima².

Drugostepeni sud je, odlučujući o žalbi tužene, preinačio prvostepenu presudu nalazeći da je na utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud pogrešno primijenio materijalno pravo. Stav je drugostepenog suda da u smislu odredbe člana 279. stav 2. ZOO-a na iznos neisplaćene zatezne kamate može se samo zahtijevati procesna kamata od dana kad je sudu podnesen zahtjev za isplatu zakonske zatezne kamate. Kako shodno citiranoj zakonskoj odredbi proizilazi da se procesna kamata ne može zahtijevati u parnici kao samostalno potraživanje, već samo uz potraživanje obračunatih neisplaćenih redovnih ili zateznih kamata, nalazi da je zahtjev tužitelja neosnovan.

Zaključuje da procesna kamata nije uspostavljena da nadomjesti štetu, niti da joj je to svrha, pa da ista zbog toga ne može biti ni osnov za potpunu naknadu štete, jer ako je povjerilac pretrpio štetu zbog dužnikovog zadocnjenja, te ako je ona veća od iznosa koji bi dobio na ime zatezne kamate, smatra da tužitelj tada ima pravo samo zahtijevati razliku do potpune naknade štete po odredbi člana 278. stav 2. ZOO, što tužitelj tokom postupka nije tražio niti dokazivao, nego procesnu zateznu kamatu uglavičenu kao samostalno potraživanje po odredbi člana 279. stav 2. ZOO, na što po zakonu nema pravo.

Izraženi pravni stav drugostepenog suda je pravilan i na zakonu zasnovan zbog čega ne stoje navodi revizije o pogrešnoj primjeni materijalnog prava.

Prema odredbi člana 279. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima na dospelu, a neisplaćenu ugovornu ili zateznu kamatu, kao i na druga dospjela povremena novčana davanja ne teče zatezna kamata, izuzev kad je to zakonom određeno, dok je stavom 2. istog člana propisano da na iznos neisplaćene kamate može se zahtijevati zatezna kamata samo od dana kad je sudu podnesen zahtjev za njenu isplatu.

² “Službeni list SFRJ”, broj: 29/78, 39/85 i 45/89, “Službeni list R BiH”, broj: 2/92, 13/93 i 13/94, i “Službene novine F BiH”, broj: 29/03 i 24/11

Iz citiranih zakonskih odredbi proizlazi da je prvim stavom utvrđeno temeljno pravilo zabrane anatocizma tj. obaveze plaćanja kamata na dospelu kamatu, a da drugi stav propisuje da je anatocizam dopušten samo iznimno, u situaciji kada se sudu podnosi zahtjev za isplatu dospjele neisplaćene zatezne kamate.

Stoga procesne (zatezne) kamate iz člana 279. stav 2. ZOO-a na dospjele, a neplaćene zatezne kamate mogu se zahtijevati nakon prestanka glavnog potraživanja i to od dana kada je sudu podnesen zahtjev za isplatu dospjele a neisplaćene zatezne kamate. Pravo na procesnu zateznu kamatu prema naprijed navedenoj zakonskoj odredbi može se ostvariti jedino i iznimno u sporu za isplatu iznosa dospjele zatezne ili ugovorene kamate, pa ukoliko povjerilac propusti da u tom sporu podnese zahtjev za procesnu kamatu, ne može da tu kamatu ostvaruje u posebnom sporu, kako to tužitelj čini podnesenom tužbom i tužbenim zahtjevom.

Naime, polazeći od prirode procesne kamate kao kazne dužniku zbog izazivanja određenog sudskog spora – spora za isplatu dospjele neisplaćene zatezne ili ugovorene kamate (član 279. stav 2. ZOO), proizilazi da je ista ustanovljena u korist povjerioca radi vođenja samo tog postupka, zbog čega je i njeno ostvarivanje isključivo povezano za pokretanje i trajanje odnosnog spora. Zbog ovog i sadržine odredbe člana 279. stav 2. ZOO, ostvarivanje prava na procesnu zateznu kamatu treba da se tumači restriktivno, kako to i propisuje naprijed navedena zakonska odredba, u okviru navedene parnice – za naplatu dospjele neisplaćene zakonske zatezne kamate, za koju je isključivo zakonom ustanovljena, čime se obezbjeđuje i zaštita dužnika koji je u nepovoljnijem procesnom položaju od povjerioca. Ova kamata ne može se tražiti kao samostalno potraživanje, već samo uz zahtjev za isplatu potraživanja neisplaćene obračunate kamate na koju se procesna kamata odnosi, jer je procesna kamata vezana za neisplaćenu obračunatu kamatu kao glavno potraživanje, što proizilazi iz odredbe člana 279. stav 2. ZOO (Presuda Vrhovnog suda BiH, broj PŽ-337/86 od 27.01.1987. godine).

S obzirom na to, propuštanjem tužitelja kao povjerioca da postavi zahtjev pred sudom, bilo u izvršnom postupku, bilo podnošenjem tužbe iz člana 279. stav 2. ZOO, stavljanjem zahtjeva za isplatu dospjele a neisplaćene zatezne kamate i da na njih zahtijeva procesnu kamatu, tužitelj je po samom zakonu izgubio pravo da procesnu zateznu kamatu ostvaruje kao samostalni zahtjev pokretanjem posebnog spora, saglasno odredbi člana 279. stav 2. ZOO. Stoga je pogrešno stanovište revidenta da on procesnu kamatu, može potraživati samostalnom tužbom, kada takvo što ne propisuje odredba člana 279. stav 2. ZOO (Načelni stav i zaključak Saveznog suda, republičkih i pokrajinski vrhovnih sudova i Vrhovnog suda - 4. i 5. novembar 1987. godine, objavljen u knjizi Građanska i privredna oblast, Novi Sad 1990. godine, Časopis Pravo-teorija i praksa), a što je i stav sadašnje sudske prakse i pravne teorije.

Suprotno stavu revizije pravilan je stav drugostepenog suda, da procesna kamata iz člana 279. stav 2. ZOO nema karakter niti prirodu štete, niti se tako može posmatrati, niti pod štetu podvesti, zato što je priroda procesne zatezne kamate određena upravo naprijed navedenom zakonskom odredbom, kao kazna dužniku zbog izazivanja određenog sudskog spora za isplatu iznosa dospjele a neisplaćene zatezne i ugovorene kamate.

Zato je i bez osnova pozivanje revidenta na odredbu člana 313. ZOO kojom je propisano uračunavanje ispunjenja od dužnika dugovanog povjeriocu po osnovu ugovorne obaveze, pa ona ne može biti osnova za primjenu člana 172. ZOO za naknadu štete u vidu procesne kamate, jer se radi o postupku prinudnog izvršenja presude, što je zanemario prvostepeni sud, a pravilno u svojoj odluci sankcionisao drugostepeni sud. Svako potraživanje može biti namireno na dva načina, dobrovoljno i prinudno. Dobrovoljno izmirenje

podrazumjeva da dužnik sam plati dug u roku ili naknadno. Ukoliko dužnik dug ne izmiri dobrovoljno, povjerilac ima mogućnost prinudne naplate koja se vrši u izvršnom postupku po pravilima tog postupka. U tom slučaju, povjerilac pokreće izvršni postupak podnošenjem prijedloga za izvršenje na osnovu izvršne ili vjerodostojne isprave, u koje spada i izvršna isprava pravosnažna presuda. Stoga okolnost što tužena nije dobrovoljno postupila po izvršnoj ispravi, nije okolnost koja potvrđuje njen nezakonit rad, kako to pogrešno zaključuje prvostepeni sud, jer bi se takvim širokim tumačenjem, izgubila svrha izvršnog postupka propisana članom 1. stav 1. i 2. Zakona o izvršnom postupku³.

Kad se na prednje u reviziji poziva, tužitelj gubi iz vida, da je on pokrenuo izvršni postupak na osnovu izvršne isprave, pravosnažne presude, da je osnovom nje i provedeno prinudno izvršenje od suda, i da je prinudno izvršenje potpuno drugi institut od instituta uračunavanja po određenoj obligaciji. Zakonske zatezne kamate dosuđene u izvršnoj ispravi na glavni dug, nisu mogle dospjeti prije nego što je u izvršnom postupku prinudno naplaćen glavni dug, pa sa njegovim namirenjem dospjele su i zakonske zatezne kamate u cijelosti, kada se tek obračunavanju za period od dana dospijeca do isplate. Nakon naplate potraživanja po izvršnoj ispravi, u izvršnom postupku, tek onda se može govoriti o namirenju, kako troškova postupka, tako kamata i glavnice. Kako su od tužene u izvršnom postupku prvo naplaćeni troškovi parničnog i izvršnog postupka, te glavni dug, to je sud u izvršnom postupku odredio i namirenje tim redosljedom po izvršnoj ispravi kako je i prinudno naplaćeno, kojem uračunavanju se tužitelj nije protivio, jer takvog prigovora nema, a da je takvo namirenje i uračunavanje tužitelj prihvatio, potvrđuje i kasnije podneseni prijedlog za izvršenje, za isplatu samo zakonskih zateznih kamata na glavni dug, koji postupak je pravomoćno okončan namirenjem istih. Stoga tužitelj nakon pravosnažnog okončanja izvršnog postupka u kojem je u cijelosti namiren po izvršnoj ispravi, što je u tom postupku i konstatovano (prinudno naplaćen glavni dug, kamate i troškovi postupka), što ne sporni ni tužitelj, ne može sada naknadno u posebnoj parnici prigovarati tom uračunavanju i namirenju pozivanjem na odredbu člana 313. ZOO, kada tome nije prigovarao u izvršnom postupku, nego se sa istim uračunavanjem saglasio, niti mu prethodna navedena odredba o uračunavanju daje pravo na procesnu kamatu, a isto ne proizilazi ni iz odredbe člana 279. stav 2. ZOO, a niti iz odredbi Zakona o izvršnom postupku.

Kada se ima u vidu da je pravosnažnom i izvršnom presudom tužena obavezana da tužitelju isplati iznos od 521.556,20 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 05.02.1996. godine pa do isplate, da zakonske zatezne kamate je platila u zakašnjenju, tada ako je tužitelj zbog zadocnjenja tužene pretrpio štetu veću od iznosa koji je dobio na ime zatezne kamate, on je shodno zabrani anatocizma tj. zabrane ustanovljenja obaveze plaćanja kamata na dospjelu isplaćenu kamatu (kamata na kamatu), imao pravo zahtijevati naknadu štete u vidu razlike između primljene zakonske zatezne kamate i nastale štete, do potpune naknade iste, saglasno odredbi člana 278. stav 2. ZOO, što predmetnom tužbom i tužbenim zahtjevom tužitelj nije tražio pa time niti dokazivao, nego samo uglavičenu procesnu kamatu kao glavno potraživanje sa zakonskom zateznom kamatom (kamata na kamatu), pa se drugostepeni sud, donošenjem svoje odluke kao u izreci drugostepene presude, samo kretao u granicama postavljenog zahtjeva saglasno odredbi člana 2. stav 1. ZPP-a.

Neosnovano se tužitelj poziva na član 1. Protokola 1. uz Evropsku konvenciju za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda⁴, budući da pravo na imovinu, kako to navodi i Ustavni sud BiH u svojim odlukama, te Evropski sud za ljudska prava, može podlijegati legitimnim ograničenjima, što je u predmetnom slučaju propisano članom 290. stav 2. ZOO. Prethodne

³ "Službene novine Federacije BiH", broj: 32/2003, 52/2003 - ispr., 33/2006, 39/2006 - ispravka, 39/2009, 35/2012 i 46/2016 i "Službeni glasnik BiH", broj: 42/2018 - odluka Ustavnog Suda

⁴ "Službeni list BiH", broj: 6/99,

odredbe, međutim, ni na koji način ne umanjuju pravo države da primijeni zakone koje smatra potrebnima da bi uredila upotrebu vlasništva u skladu s općim interesom ili za osiguranje plaćanja kamata ili drugih kazni. Zbog toga se ne može reći da su primjenom člana 279. stav 2. ZOO, u zabrani anatocizma tj. zabrane ustanovljenja obaveze plaćanja kamata na kamatu, uskraćena prava samo jednoj kategoriji (tužitelju) nego svima, što znači da ova odredba slijedi legitiman cilj, da ima razumnu proporcionalnost između sredstva koje se koristi i cilja koji se traži da bude realizovan, zbog čega ista nije diskriminirajuća u svojoj primjeni u odnosu na tužitelja (Odluka Evropskog suda za ljudska prava, četvrti odjel, Aplikacije br. 28223/08, 56190/08 i 239/11 Miroslav Kudumija protiv Bosne i Hercegovine i Srbije i Jordan Remenović, te Smajo Mašović protiv Bosne i Hercegovine, od 4. juna 2013. godine).

Stoga je drugostepeni sudu pravilno primijenio materijalno pravo kada je tužbeni zahtjev odbio u cijelosti, zbog čega nisu ostvareni revizijski razlozi, kao ni razlog na koji ovaj sud pazi po službenoj dužnosti u skladu sa odredbom člana 241. stav 1. ZPP, pa je primjenom odredbe člana 248. ZPP reviziju valjalo odbiti.

U skladu sa odredbom člana 397. stav 1. u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava revizije jer isti nije postigao uspjeh u revizijskom postupku.

Predsjednica vijeća
Svjetlana Milišić-Veličkovski, s.r.